

**Φασουλλής και Περικλῆτος,
ὁ καθένας νάτος σκέτος.**

Φ. Σ' ἀφίνω 'γεία, βρέ Περικλῆ...
Π. Ποῦ πᾶς, μωρὲ ρεζίλη;
Φ. Ὅπου τῆς ἀρχαιότητος πορεύονται οἱ φίλοι.
Π. Δὲν σ' ἐννοῶ, βρέ Φασουλλῆ...
Φ. Πηγαῖον εἰς ἐκεῖνας
τάς τρισεπτάβουζας, Περικλῆ, καὶ ἱερὰς Μυκῆνας,
πηγαῖον εἰς προγονικά καὶ πλούσια ἐδάφη,
ὅπου τῶν πάλαι Ἀτρειδῶν εὐρίσκονται οἱ τάφοι.
Π. Καὶ τί σου ἦλθε, μασκαρά, νὰ κάνῃς τὸν ἀρχαῖο;
Φ. Δὲν θέλω, βρέ, οἱ ἄνθρωποι νὰ μὲ θαρροῦν τυχαῖο.
Δὲν θέλω πλέον εἰς μικρὰ τὴν ὥρα μου νὰ χάνω,
ὡς Σὺλῆμον θέλω πάνσοφος ἀνασκαφᾶς νὰ κάνω,
νὰ εὐρὼ μισοφοῦστανα παλῆα τῆς Κλυταμνήστρας,
ἐκεῖνης τῆς ἐλεεινῆς ἀμυγδαλοστασίστρας,
ποῦ μὲν ἡμέρα ἔσφαξε τὸν ἄνδρα τῆς ἡ Φρύνη
σάν τὴν Σκριθάνου τὴν γνωστὴ μὲ τὸν ρονιᾶτὸν Πίνη.
Θέλω νὰ εὐρὼ θησαυροὺς, βωμοὺς ἀρχαιότατους,
ἀρχαίας βούτας, Περικλῆ, ἀρχαίους ἀποπάτους,
τὴν κόπρον τὴν πολυτίμον τοσοῦτον Βασιλείων,
ὅπου τὴν ἀπεξήρανε ὁ πανδαμάτωρ πλέον,
καὶ ἡ ὁποία σήμερα ἔμπορεῖ νὰ μᾶς πλουτίσῃ
καὶ ἀνδριάντας δι' αὐτὴν ὁ κόσμος νὰ μᾶς στήσῃ.
Π. Μαζί σου, φίλε Φασουλλῆ, καὶ ἡ ψυχὴ μου φεύγει.
Φ. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν ποῖος ξέρεῖ τί θὰ ἐβγῇ.
Εἰς τὰς Μυκῆνας τὰς κλεινὰς δεινοφύγῳ γιὰ τὰ μάτια,
μαζί μου στάναις, Περικλῆ, θὰ πάρω καὶ κανάτιζα,
ἕνα ζευγὰρ κέρατα μεγάλα καὶ βωδίσια,
καὶ ἄλλα πράγματα πολλὰ... ψυχῇ μου σ' αὐτὰ Πατήσῃ!
Κ' ἀφοῦ σ' τὴν γῆν τῶν Μυκηνῶν βαθεῖα βαθεῖα
θὰ πάω πάλι ἔπειτα γιὰ νὰ τὰνακαλύψω, [κρύψω
μὲ ἄλλους λόγους θὰ εἰπῶ «Σηκώστε τὸ κεφάλι
καὶ θησαυροὶ τῶν Ἀτρειδῶν εὐρέθησαν καὶ ἄλλοι,
κ' ἴσους δὲν ἀνεκάλυψε ὁ Σὺλῆμον ὁ σοφὸς
ὁ Φασουλλῆς κατῶρθωσε νὰ ἐβγῶν εἰς τὸ φῶς.
Ἀνακαλύψετε θαυμαστάς ἐλάτε νὰ ἰδῇτε,
τὴν δόξαν τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ νῆου κελαδεῖτε
καὶ διατυμπανίσате τοῦ Φασουλλῆ τοῦ κλέος...
ἰδοὺ τὰ πλούτη τᾶληθῇ τοῦ πάλαι Βασιλείως,
ἰδοὺ τὸ κτένι, ποῦκανε ἡ κόρη τοῦ χωρίστρα,
ἰδοὺ κ' αὐτὰ τὰ κέρατα, ὅπου ἡ Κλυταμνήστρα

εἰς τοῦ ἀνδρός τῆς ἔβαλε τὸ μπρούτζινο κεφάλι,
ὡς μαρτυροῦν περὶ αὐτοῦ ἱστορικοὶ μεγάλοι.
Παρέμειναν ἀνέπαφα εἰς τὴν ἀθανασία
καὶ ἀλά οὐνα, ντούς, τρέ, εἰς τὴν δημοκρασίαν.
'Ελάτε νὰ τὰ πάρετε... μὴν τὰ θαρρῇτε φέμμα...
αὐτὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐστόλισαν τὸ στέμμα,
καὶ ποῖος αὐτὰ τὰ κέρατα προθύμως δὲν θὰ βάλῃ,
ποῦ Βασιλέως εὐχελοὺς ἐθάβρυναν κεφάλι;
'Ελάτε νὰ τὰ πάρετε... πιστεύετε σ' ἐμένα...
ἔδω κατὰ τὸν Ὅμηρον εὐρίσκοντο κρυμμένα.»
'Ετσι θὰ ακούζω, Περικλῆ, χορεύων καὶ πηδῶν,
καὶ ἂν περάσουν ὅλ' αὐτὰ ὡς πλούτη Ἀτρειδῶν,
τότε θὰ λάμψωμεν κ' ἐμεῖς παντοῦ τοῦ Βασιλείου
καὶ μέγαθα θὰ κτίσωμεν καὶ Μέλαθρα Ἰλίου,
καὶ τότε πιά, βρέ Περικλῆ, θὰ ἴδῃς χαράς καὶ γέλοια,
κουδουκλῖα μὲ τὰ κληῖματα καὶ φούρνους μὲ καρθῆλια,
καὶ Σερκλ Ἀνγκλαὶ καὶ Ντιστεγκῆ καὶ θεραπεῖας δού-
καὶ Ἀλεποὺς κωνίγημα καὶ γεννητούρια μούλων. [λῶν
'Ἰδοὺ ὁ κύριος σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς...
πρέπει ν' ἀνακαλύψωμεν κειμήλια κ' ἐμεῖς,
ἀφοῦ δὲν θ' ἀποκτήσωμεν καὶ τώρα καὶ σ' τὸ μέλλον
οὔτε κανὲν οἰκόμενον ἢ γῆν σταφιδομῆλων.
Κ' ἂν σ' τὴν Ἀγγλίαν ἔπρεσέ ὁ φόρος τῆς σταφίδος
καὶ ἀνεπλίστως ᾔρῃσαν τὰ πλούτη τῆς πατρίδος,
αὐτὰ σ' ἐμᾶς δὲν ὠφελοῦν, ὦ ψωραλέα χάρα,
καὶ οὔτε γίνεται γιὰ μᾶς στερλινὰ ἡ δεκάρα.
'Εκτός δὲ τοῦτοῦ ὄνειρον ποῶν σπουδαῖον εἶδα,
ποῦ παρ' ὀλίγον, Περικλῆ, νὰ μοῦ σαλέψ' ἡ βίδα.
Π. Γιὰ πῆς μου...
Φ. Ἀνεκάλυψα ὅτ' ὧν Μυκηνῶν τὴν γῆν
ἀρχαιοτάτων θησαυρῶν ἀκίνετον πηγὴν,
ἣ δὲ κυρία Φασουλλῆ, ἀνθίζουσα εἰς κάλλη,
περὶ ἀνακαλύψεων σοφώτατα ἐλάλει
ἐνώπιον πανευγενῶν Μυλλόρδων καὶ Μυλλαῖδων
κ' ἀρχαιολόγων Γερμανῶν κ' ἄλλων σοφῶν χαλέδων,
κ' ἐκεῖνον τὴν ἐκτύτταζαν μὲ στόμα κεχηγνός
κ' ἐνώπιόν τῆς ἐκλιναν τὸ γόνυ ταπεινός.
Π. Καὶ ὕστερα;
Φ. Δαφνοστεφῆς καὶ πλήρης μεγαλειοῦ
εὐρέθηκα δὲν ξέρω πῶς σ' τὸ Μέλαθρον Ἰλίου,
καὶ παχύτερα ἔγινε ἡ περιφέρειά μου
καὶ τόνονα μοῦ ἔδωσαν τοῦ Ἀνακτος Πριάμου,
ἣ δὲ κυρία Φασουλλῆ ἐλέγετο Ἐκάβη,
καὶ κύριε μᾶς ἐστέκοντο θεράποντες καὶ σκλάβοι.
Π. Βρέ τί μοῦ λές;
Φ. Ὁ Σὺλῆμον δὲ μ' ἐφάνη ἄλλος Πάρις,
ποῦ ὅλην τὸν ἐστόλιζε τῆς καλλονῆς ἡ χάρις,
κ' ἐνὸς εἰς τὴν Ἐλένην του δι' ἐρωτας ἐλάλει
δρὸ καρυδιᾶς τοῦ ἔδωσα σ' τὸ φαλακρὸ κεφάλι,
κ' ἐξύπνησα, βρέ Περικλῆ, σάν πρῶτα ψωραλέος,
χωρὶς Ἰλίου Μέλαθρα καὶ δόξαν Βασιλέως.
Π. Τι ὄνειρο, βρέ Φασουλλῆ!.. παρὸλ ντοννὲρ τὰ χάνω.
Φ. Αὐτὰ κ' αὐτὰ μ' ἐρίθισαν τὴν ἐκδρομὴν νὰ κάνω,
καὶ ἴσως φέξῃ καὶ γιὰ μᾶς τρισεπτάβουζας ἡμέρα...
Σὺ δὲ καθήμενος ἐδῶ κοπάνιξ ἀέρα,

Ὁ Φασουλῆς ὑπὲρ ποτε τοὺς πόδας του μυχύνας
ἀπέρχεται ταχύτατος εἰς τὰς κλεινὰς Μυκῖνας.

καὶ πρόσεξε εἰς κάθε τι νὰ μὲ ἀναπληρώσης,
πληροφορίας δὲ σαφεῖς δι' ὅλα νὰ μοῦ δώσης.
Ἄν μάθης δὲ πῶς τῆς Βουλῆς θὰ γίνῃ συνεδρία
ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος νὰ πᾶς 'στὰ θεωρεῖα,
ἂν δὲ τὸ ἀερόστατον τοῦ Σπελτερίνη πάλιν
ἀνυψωθῇ, βρὲ Περικλῆ, μὲ δύναμιν μεγάλην,
φασκέλωσε τὰ μούτσουνα ρητόρων Βουλευτῶν
καὶ 'στὰ 'ψηλὰ ἐκ μέρους μου ν' ἀνέβῃς μὲ αὐτόν,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ ἄνθρωπος κανεῖς δὲν θὰ σὲ βλέπῃ,
νὰ κάμῃς 'στὸ Ρωμαῖικο ἐκεῖνο ποῦ τοῦ πρέπει.
Τὰς ἐντολάς μου φύλαττε καὶ πάντοτ' ἐνθυμοῦ
κὶ ἡ μνήμη σου ἢ προσφιλὴς θὰ εἶναι μετ' ἐμοῦ,

ἂν δὲ 'μπορέσω τίποτε ἀρχαῖα νὰ σου φρώσω
εἰς τὸ τσομποῦσι ἔπειτα μαζὶ σου θὰ τὸ στρώσω.

Π. Κὶ 'ελπίσεις τίποτα νὰ 'βρῇς;

Φ. Κὶ ἐγὼ δὲν τὸ εἰσεύρω,
ἀλλ' ὅμως προαισθάνομαι πῶς κατὶ τι θὰ εὑρω.
Πρέπει νὰ φύγω πρὸς καλόν... ἐρρέτω ἡ πτωχεία...
σ' ἀφίνω 'γεῖα, βρὲ Περικλῆ...

Π. Καλὴ ἐπιτυχία.

Φ. Μὴ λέγῃς ὅμως τίποτε, ἂν σ' ἐρωτᾷ κανεῖς.

Π. Ὅρσε χαμπόσαις χαστουκίαις νὰ μὴ μὲ λησμονῇς.